

Romuald Bardzyski

Odręcznie

zam. [REDACTED]

tel. [REDACTED]

del. [REDACTED]

Zyciorys

Urodzilem się w Starosielcach pow. Lidła w dniu 8 stycznia 1920 r. z matki Marii Ruckiej, córki Jacek i Antoniny z Poubów i Ojca Wojciecha Bardzyskiego, podoficera II Korpusu Dowbora - Muszwickiego, późniejszy w Dowar Wilno - Most Strakapiński.

Rodzice zmarli: Mama 22. IX. 1974 r., Tata 6. I. 1960 r. Siostra - Janina Korynowska zmarła 13. VIII. 1982 r. Pochowani są we Wrocławku.

Ja, po ukończeniu szkoły powszechnej Nr. 26 im. Władysława Syrokomli i gimn. im. Króla Zygmunta Augusta w 1938 r. w Orlusie rozpoczęłem karierę wojskową.

W czasie pobierania nauk powszechnych i średnich byłem czynnym harcerzem w „Błękitnej Jedynce” witeńskiej w drużynie Jacek Karpnickiego, oraz uczestnikiem się przy zakonie O. Selerjanów, gdzie uczyła się moja siostra Jasiuś.

Stuzkę wojskową rozpocząłem od Dyw.

- 2. -

Kursu Podchorążych Rezerwy przy
5 Pułku Piechoty Legionów w Wilnie
(1938-1939) Odznaka pamiątkowa
nr. 2198 z 17. VI. 1939. Ze stanu Dyw.
Kursu zostają przydzieleni do Armii Ochod.
Naczelnego Wodza i biorą udział w kamp.
1939. Jako Tęczyca do gen. Dęb-
Bierniackiego: por. Janusz Majkowski
i dwóch pchor. konno wykonujemy
rozpoz. dotarcia do grupy operacyjnej
gen. Drenera. W rejonie ^{Podh. W. Tęczyca} (Sulechowa)
przydzielony zostaje do patrolu Wil.
Brig. Kawalerii (płk. Zakuski) szwadron
zborny 13 p. ul. (płk. J. Szostak) w klodym
stwier. w czasie przejść uad Pilicę podległ
Styrem. W okolicy Brodek, Nowy Porajów
o świcie 18. IX. 1939. zostaje ranny
i zabrany z pola walki przez sanitariuszy
wzrost bolszewicki - Armii Czerwonej.

Po odnyskaniu przytomności uciekam
z kolumny transportowej w czasie marcu
na wschód unikając niewoli sowieckiej.

Przechowany i ubrany po dotarciu we
dwane Pańkowo, majątek państwa Bochenka
po uabraniu się przedzieram się na kere-
ny ludzkie do kol. Kowale k/Wawiorze,
gdzie utrzymam się, i potem Leczenie
w gospodarstwie Jana Jurszy (wujek)

- 3 -

Od maja 1941. bierze udział w organizowaniu siłki komsomolowskiej, w pododdziałkowej w rejonie Lida - Zabłoc - Wawiorok (Jana Roubo, Jan Laleski i kier. służby p. Srokos)

4. VIII. 1942. zaprzysiężony zostaje na Placówce „Perkora” k/Myda przez ppor. „Alindę” - Franciszka Stankiewicza i otrzymuje pseudonim „Pajok”.

Między innymi zadaniami głównymi obowiązków swoich było prowadzenie instruktażu i szkolenia wojskowego.

9. VIII 1943. zaczyna się do Oddziału Partyzanckiego Nr. 314 i jako amunicyjny „pożurny celowniczy” rkm-u w służbi „Matrosopa” - Stanisława Smielewska służę pod dowództwem kom. ppor. „Krysi” - Jana Borysewicz.

Od 9. 8. wreszcie 1943. Oddział 314 wchodzi w skład batalionu Radziemienistego jako 3 kompania. Batalionem dowodzi por. „Lech” - Józef Świdła.

Od II/1944. dowodzi drużyną w 2 plut. 4 komp. II/77 pp. Armii Krajowej, oraz jestem etnicznie w zwiadzie Kocz w 3 P. S. K. d-ca wdm. „Petelka” - Jan Karoziński. Patrol ostonowy d-uy zgrupowania 40 Puoc Armii Krajowej Okr. Nowogródki.

- 4. -

Po powstaniu Witeńskim 6-7. VII 1944. i wycofaniu się wojsk Armii Krajowej do puszczy Rudnickiej 19. VII 1944. w m. Gudetki zostaliśmy okrzepieni przez wejście sąsiednie, rozbrojeni i osadzeni w obozie jenieckim w Mieduniedach Krotawskich, stąd wysłaniem zostaliśmy do Katyni (około 6.000 żołnierzy Armii Krajowej).

Po odmowie złożenia ślubowania na rzecz ZSRR wysłani zostaliśmy ^{z Katyni} do Igorowki.

23. X 1944. wraz z dwoma żołnierzami Armii Krajowej uciekamy z uiewolki z lasów Igorowki ("Sep" - B. Malinowski i Sadowski ze Smorgon) i w listopadzie 1944. docieramy do Kraju i meldujemy się ponownie pod rozkaz Komendanta "Krysi" operującego z Oddziałem na terenie Okręgu Witeńskiego. Nowogrodzkiego podprondkowanego Komendanta Armii Krajowej Witeńskiej.

5. XII 1944. dowodząc Oddziałem Placówki Surkonty, w potyczce z sowieckim oddz. NKWD pod Skirykami zostajemy ranni. W ręce bolszewickie wpada CKM, mniel rannego ostania "Tyrys" (NN) i umierającego

- 5 -

w szpitalu polowym Armii Krajowej
na plebani Dubicze (kpl. ks. proboszcz
„Leon” - Leon Chrystowski).

21 stycznia 1945. w walce z Sowietami
pod Kowalkami k. Dubicze (zawieszony
nrWD) zostaje zabity komendant
Oddziału - Zgrupowania Polnoc „Krynaj”
77 pp Armii Krajowej - kpt Jan Borysienko,
a ja „Pajek” zostaje po raz drugi ranny
przez Sowietów. Z walki ранego wycofuje
mnie „Brodnicza” - Józef Wilbik i przewozi
do szpitala polowego w Dubiczach.
Tętu opiekę sanitarną sprawuje -

„Dziunia” - Jędruska Chrystowski.

Po wyleczeniu z rany organizuje
kacpacię rezerwową „Dubicze”
do VI. 1945. Następnie dotychczas
do Oddziału „Lalusia” - Władysława
Janewskiego, a w VI. 1945. przechodzi
do Oddziału por. „Śmiatko” - Grzegorz
Stępcowski, który jako patrol rozpoznania
miał przejść do polski ośrodka.

24. VI. 1945. wykonuję rozkaz Komendy
Wilno o „rozstawieniu Terenu” /rtm „Kruk”
- Wincenty Chrostowski - komendant
Okr. wileński. Nowogrodziecki / jako
ekscerwista w Oddziale por. „Śmiatko”

- 6 -

przechodzący z witeńskiej na Tereny
Polski centralnej. Podlegała ona prawnicy
z wyłączeniem sąsiedzi w okolicy
Rygo. Oddział ten wpada w obławę
lipcową i dopiero 26. lipca 1945 roku
wychodzi z obławy w Puncy
Furkotowskiej (Paska, Bity, Mikanoła)
po czym indywidualnie przediera
się na punkty kontaktowe.

Ja doieram do „Tadeusza” w Puncy
skąd do Głiszc udaje się na punkt
„Marek”, „Miedzieli” - Ludwik Mirowski
dowca. Od VIII 1945. organizuję siatki
wywiad.-dywers. (Głębocze, Nysa, Racibórz
Katońskie) i ostro przedostaję
na zachód. Wiosną 1947. w czasie
patrolu kontaktowego z „Kowal”, moja
żona Anna ubezpieczamy „Zupankę”
- mjr. Zygmunta Szendzielana uprzedzając
o obławie UB.

Wobec zaproszenia (zobrada w grupie W: N)
premierem zostaje w Łosien Warszawa (V 1947)
„Zmudzi” - Bolesław Kordym, Władysław, „Bran” - Teodor
Cetys, „Buk” - Wincenty Chmielewski, „Cis” - Antoni Samojec.

W latach 1953/1954 zatrudniamy zostaję
w pałacu Mostowskiej, oraz instruktorami
w Raciborzu razem z „Wypa” - Tadeusz Hryckiński
em w sprawie „Modyla” i „Siemiak” (W: N. Ziska)

- 7 -

Złożyłem pierwsze ujawnienie o służbie w Armii Krajowej i oddolnym współpracę z UB (17. IX. 1953.).

Od 1961. do 1976. kontynuuję do służby w W/N (wolność i Niezawisłość) pełniąc wyświadczenie, a w latach 1976-1979 w dyplomacji kpt. „Tonko” - Adam Boyerka (st. zap. W/N) gdzie postępuję się ps. „Pajka”, „Bas”, „Biodas”, do 1988 r.

Po abdykt z Niemcami w Belsiach (28. II. 1944) i pod Stróżkami (5. XII. 1944) zostaje przez dżurę odznaczony Krzyżem Walecznych (Zas. z 7. VII. 1966.)

Komendant Okręgu „Warta” - Stanisław Szulski na mocy rozkazu Nr. 319 z 1. VI. 1945. Delegat Sił Zbrojnych w Kraj, rozkazem Komendy Okr. „Luska” m. p. 1. X. 1945 awansował plut. pchor. „Pajka” podporucznikiem piechoty W.N. Ponadto, za ucieczkę z niewoli sowieckiej w 1944. „Warta” przedkłada „Pajka” do orderu VM (w/ś raporcie „Brona” „Tonko” do ptk. „Cisa” z 29. IV. 1988.)

- 8 -

Jeżeli zachowy do II grupy
inwalidów wojennych. Ks. inw.

764/95.

Ukończył wyższe kursy spec.

Analizy Własności.

W latach 1945-1947 studiował w szkole
Wilk „205-ka /Zdrójcom Ojczyzny Szwajcarii/
- d-cz „Mazepa”

Pracował udział w wspólnych celach
Armii Krajowej w terenie w terenie
nowogrodzkiej: Parich, Dubine, Poddu-
bine, Szatowo, Petrykany, Sotkaciszki,
Dokudowa, Horodno, Dzieńsiwki,
Ejzyski, Weresowo, Rudnia, Raduń,
Szumy, Krakoste, Wausorka, Kowalki,
Skirejki, pod Wilnem, Mikanowko-Rypd.

Zona „Nowina” - Anna Bardyńska
z d. Jarosławna, studiowała w Armii Krajowej
od marca 1944. jako łączniczka
V/77 pp, aż do VII. 1945. i była łączniczką
Oddz. por. „Szwajcarii” przy przejściu granicy
PRL 24. VI. 1945. Mikanowko - Rypol.

Od III. 1946. łączniczka grupy dywers. „Papka”
Wilk i służyła kwatermistrzostwu Wlk. „Tonka”
Złapano przez NKWD w VII. 1945. w Puszczy

- 9 -

Augurkovskij wywiezioną przez sowietów
do Wilna spod ucieka w skrytce
reparaciów do PRL.

Ślub kościelny zawarte z „Nowin”
- Anną Janowicz 22. IV. 1946r.

(Cywilny 26. III. 1946r.)

Córkę: Barbara ur. 20. IV. 1947r.

i Matygonata ur. 14. I. 1949r.

zabójczy własne rodziców
i dochowały ich po 2-ech synów.

Decyzja Przewodniczącego Wojska Polskiego
Propozycja Bojowy Zofii Zgrupowania
Północ AK - MIE „Dziśniacy”, którego
jeden z chłopaków - jest aludytorami
jony katedrze polskiej W. P. w Warszawie
od 20. stycznia 1999r.

Decyzja MON z 3. IV. 1998r. awansowany
został do stopnia porucznika, a 8. I. 2001r.
na stopień kapitana. (Kl. wojskowa HK 303644)
w stanie spoczynku.

Romuald Bardyński

Warszawa, 1. IX. 2002r.